

## POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa J. K.  
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.  
o uchylenie uchwał zgromadzenia wspólników,  
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z 15 września 2021 r., I AGa 87/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz J. K. kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Strona pozwana E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O., w sprawie z powództwa J. K. o uchylenie uchwał zgromadzenia wspólników, wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 września 2022 r.

Strona skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., przez to, że Sąd drugiej instancji nie rozważył zarzutów apelacyjnych podniesionych przez pozwaną w apelacji.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa i prawidłowej wykładni, jak również w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast nie jest to ogólnodostępny środek zaskarżenia orzeczeń, który umożliwia rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu uregulowana w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony tylko do zbadania przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c.. Zatem nie służy merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie wystąpienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący ma obowiązek wskazać i uzasadnić określoną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ten sposób ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie tych przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione wyłącznie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie będzie instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. W związku z tym, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym regulacjom, sądem trzeciej instancji. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać szczegółowe i wyczerpujące argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną tylko w sytuacji, gdy trafność jej zarzutów jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania ich wnikliwej jurydycznej analizy. Chodzi o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc chodzi o sytuacje, kiedy wyrok może być uznany za bezprawny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Strona skarżąca nie wykazała skutecznie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na podniesione zarzuty. Skarżąca kwestionuje brak rozpatrzenia zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji, jak również wniosek Sądu Apelacyjnego, że zaskarżone przez powoda uchwały były sprzeczne z dobrymi obyczajami i miały na celu pokrzywdzenie wierzyciela.

Wskazać należy, że fakty ustalone przez sąd drugiej instancji w wyniku swobodnej oceny prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być podważane w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.) i stanowią wiążącą Sąd Najwyższy podstawę faktyczną rozważań prawnych (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego z ustanowionego obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji w art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające uznaje się odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia.

Nie sposób uznać, że Sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego bez dokonania ich oceny prawnej. Z wyroku Sądu

Apelacyjnego jasno wynika, że skarżąca nie podważyła prawidłowości ustaleń faktycznych i wniosków Sądu pierwszej instancji, na podstawie których uznał on, że zaskarżone przez powoda uchwały były sprzeczne z dobrymi obyczajami i miały na celu jego pokrzywdzenie. W tym kontekście Sąd drugiej instancji wskazał, że sytuacja finansowa spółki nie uzasadniała konieczności dokonania podwyższenia kapitału. Ponadto odniósł się również do okoliczności i dowodów, które świadczą o pokrzywdzeniu powoda, w tym o spadku wartości udziałów powoda i zmniejszeniu się jego udziału w zyskach spółki.

W świetle powyższego należało stwierdzić, że przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty stanowią jedynie polemikę z przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji oceną okoliczności faktycznych, wskazujących na brak przesłanek z art. 249 § 1 k.s.h., które uzasadniały uchylenie zaskarżonej uchwały. W związku z tym, brak było podstaw do uznania, że w sprawie została spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

